

23 Δεκεμβρίου 2014

Σχετικά με την προσευχή «Πάτερ ημών»

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown



Μία κυρία στο Παρίσι πριν από λίγα χρόνια μου έλεγε ότι δεν τολμούσε να απαγγείλει την προσευχή αυτή μετά τα λόγια «ελθέτω η Βασιλεία Σου».

Φοβόταν τόσο πολύ ώστε αν έλεγε στον Θεό έντιμα, «γεννηθήτω το θέλημά Σου», τότε όφειλε να δεχθεί «όλα όσα συμβαίνουν στη ζωή» με την ετοιμότητα να τα

υπομένει χωρίς γογγυσμό, χωρίς μικροψυχία και τα παρόμοια.

Πρόσφατα ένα άλλο πλάσμα μου έλεγε ακριβώς τα ίδια λόγια με σένα, σχετικά με το «και άφες ημίν... ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών».

Ο ίδιος όμως θεωρώ ότι, αν εμείς λέγαμε μόνο τις δύο πρώτες λέξεις της προσευχής αυτής, δηλαδή Πάτερ ημών, αντιλαμβανόμενοι το βαθύ τους νόημα, τότε όλη μας η ζωή σε όλα τα επίπεδα και τις εκδηλώσεις της θα άλλαζε ριζικά. Αν εγώ είμαι υιός τον άναρχου Πατρός, σημαίνει ότι βρίσκομαι έξω από την εξουσία του θανάτου, σημαίνει ότι δεν είμαι δούλος αλλά κύριος, κατ' εικόνα της κυριότητας του ίδιου του Θεού, σημαίνει ότι αυθεντικά είμαι ελεύθερος με τη μοναδικά αληθινή έννοια της ελευθερίας. Παραμένοντας σε τέτοια κατάσταση, ο άνθρωπος δέχεται κάθε άλλον συνάνθρωπό του ως υιό αναστάσεως και παύει πλέον αυτός να είναι για μένα «μηδαμινός» ή «ξένος», αλλά είναι ο αιώνιος αδελφός μου.

Πώς μπορώ να φονεύσω τέτοιον αδελφό; Αλλά μαζί του ούτως ή άλλως συναντιέμαι στην αιωνιότητα, έξω από την οποία είναι αδιανόητη η ύπαρξη ακόμη και του ιδίου του χρόνου. Ή όπως έλεγε ο Γέροντας Σιλουανός, «ο αδελφός μου είναι η ζωή μου». Σε τέτοια κατάσταση ο άνθρωπος εύκολα και με φυσικό τρόπο συγχωρεί σε όλους τα πάντα και αγαπά πραγματικά τους εχθρούς του. Αλλά την αληθινή αυτή ευαγγελική κατάσταση κατορθώνουν μόνον όσοι πραγματικά πιστεύουν.

Η προσευχή που απορρέει από τέτοια παιδική πίστη αμεσότητας αποκαλύπτει στον άνθρωπο άλλους ορίζοντες, μπροστά στους οποίους όλα τα υπόλοιπα στερούνται νοήματος ... Σου είναι γνωστή η πορεία αυτή της σκέψεως. Ας μεταφερθούμε σε άλλο θέμα... Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην ανάσταση, αν η μικρή αυτή και ελεεινή ζωή είναι η μοναδική γι' αυτόν και μετά από αυτήν καταλήγει σε πλήρη εκμηδένιση, πώς μπορεί να συγχωρεί εκείνους που τον βλάπτουν στη φτώχεια του; Υπερασπιζόμενος τον εαυτό του από τα πλήγματα μισεί τους εχθρούς, αποστρέφεται κάθε άνθρωπο που τον εκβιάζει.

Ακόμη χειρότερα, θέλει στη μηδαμινότητά του να δοκιμάσει τον εαυτό του ως

δεσπότη και ισχυρό, και έτσι φθάνει στην εγκληματική βία εναντίον του αδελφού του. Από εδώ προκύπτουν ατελείωτες συγκρούσεις, αδελφοκτονίες και αλληλοκτονίες σε πολέμους, που ποτέ δεν σταματούν. Και κατά τη συνείδησή μου η μοναδική οδός προς την αυθεντικά «διαφανή» και αληθινά «ανθρώπινη» ειρήνη είναι να γίνει όλη η ανθρωπότητα κατ' εικόνα του Ανθρώπου-Χριστού.

Πηγή: askitikon.eu, isagiastriados.com